

Messi in de
kelderklasse

Messi in de kelderklasse

Gerben Kappert

Schrijver: Gerben Kappert
Coverontwerp: Huthyfa Abdul Zahra (met wat hulp van
Beeldprikkel.nl)
ISBN: 978 94 6492 578 4
Uitgegeven via: Brave New Books

© 2024 Gerben Kappert

Inhoudsopgave

1	HOEVE VOORUIT THUIS (23 NOVEMBER 2031).....	9
2	BARCELONA 2021.....	13
3	SVBV UIT (30 NOVEMBER 2031)	17
4	LUSAIL 2022.....	30
5	ATC THUIS (7 DECEMBER 2031).....	34
6	PARIJS 2023	43
7	TVO UIT (14 DECEMBER 2031)	47
8	WINTERSTOP	51
9	DELLEN THUIS (1 FEBRUARI 2032)	54
10	MIAMI 2023	61
11	HECTOR UIT (8 FEBRUARI 2032).....	65
12	MIAMI 2024	71
13	LA PREMIÈRE THUIS (15 FEBRUARI 2032)	74

14	ROSARIO 2025	77
15	BENTELO UIT (7 MAART 2032)	82
16	ABRAHAM	85
17	WVV THUIS (14 MAART 2023).....	90
18	LOS ANGELES 2026	94
19	DIEPENHEIM UIT (21 MAART 2032).....	100
20	VERHUIZEN	104
21	TVO UIT (29 MAART 2032).....	113
22	ROSARIO 2027	118
23	LA PREMIÈRE THUIS (4 APRIL 2032).....	122
24	ORLANDO 2028	127
25	HOEVE VOORUIT UIT (11 APRIL 2032)	133
26	MESSI ON TOUR 2029	138
27	NEO THUIS (18 APRIL 2032).....	147
28	MESSI ON TOUR 2029 (VERVOLG).....	153

29	SVBV THUIS (25 APRIL 2032).....	161
30	MESSI ON TOUR 2029 (SLOT).....	164
31	ATC UIT (9 MEI 2032).....	173
32	HOF VAN TWENTE 2030.....	177
33	TVO THUIS (16 MEI 2032).....	183
34	GOOR 2031	185
35	MARKELO THUIS (30 MEI 2032)	189
36	ZWARTE CROSS (JULI 2032)	195
	Bibliografie	
	Meer boeken door Gerben Kappert	
	Dankwoord	

1 Hoeve Vooruit thuis (23 november 2031)

Het vierde zit al in de kleedkamer, het is er rustig. Het is nog vroeg. Coach Bennie komt binnen met in zijn kielzog een klein mannetje. “Jongens, mag ik even?” Hij wacht voor het effect tot het rustig is. “Dit is Leo Rocuzzo...”. Hij wordt meteen onderbroken door Timo die enthousiast begint te zingen. “Leeeoooo”. Naast hem valt Daan in: “Je bent vannacht weer dronken geweest”. De rest van het team pikt het op en al snel zijn ze in kleedkamer 2 luider dan de muziek box in kleedkamer 1 waarvandaan een eentonige dreun door de muur klinkt.

“Je ging me daar tekeer als een beest, wat ben je toch een lul! Lul, lul..”. De laatste keren ‘lul’ worden bijna geschreeuwd. De sfeer zit er meteen in.

Messi staat schuin achter de coach in de deuropening en weet zich geen raad met de situatie. Het hele team kent blijkbaar een lied met zijn naam, maar hij verstaat er geen woord van. Misschien moet hij toch Nederlands leren, nu hij hier woont. Tot nog toe was het beperkte Engels dat hij in de loop der jaren heeft opgepikt toereikend. Waarom zou hij ook een andere taal leren? Spaans was genoeg voor zijn directe omgeving, Engels gaat redelijk sinds zijn jaren in de Verenigde Staten en de taal van plastic geld kent men overal. Nergens had hij de taal hoeven leren. Maar nu wordt hij genadeloos geconfronteerd met zijn eigen gebrek aan talenkennis. Hij had tijd genoeg gehad, hij woont al ruim anderhalf jaar in Twente, maar heeft nog geen moeite gedaan om Nederlands te leren.

Gerben Kappert

Zijn kinderen, die naar school gaan en binnen een paar maanden de taal hebben opgepikt, lachen hem regelmatig uit. Ze jennen hem zelfs. Hij neemt zich voor om morgen te beginnen. Voor taal is er toch een app? Antonella maar eens vragen. Nederlands was, tot nog toe, niet echt een taal waarvan hij dacht dat hij het nodig zou hebben.

“Mooi jongens”, vervolgt Bennie zijn rede wanneer het zingen is gestopt. “Leo heeft een paar jaar niet gevoetbald en wil graag weer beginnen.”

“Ik zie het”, mompelt Arnold die vlak bij de deur zit, al wijzend naar het buikje van de nieuwkomer. Er klinkt een voorzichtig lachje naast hem waar Hans zit. “Valt best mee”, reageert Frans vanaf de andere kant, terwijl hij zichzelf op zijn imposante buik klopt.

“Leo heeft vroeger redelijk hoog gevoetbald begreep ik van het bestuur, we zullen het zien. Hij begrijpt overigens geen Nederlands. Ik geloof dat hij een Italiaans paspoort heeft, maar wel wat Engels spreekt. Maak jij hem een beetje wegwijs?” vraagt Bennie tenslotte aan Klaas. “Jij spreekt het meest over de grens hier.”

“You sit next to him”, gebaart hij naar Messi en wijst naar de lege plek naast Klaas. Messi gehoorzaamt en kijkt de kleedkamer rond. De meeste spelers zijn alweer verdergegaan met het omkleden. Klaas staat op en grijpt in de tas een shirt, een broek en een paar sokken en geeft ze aan Messi. Deze pakt ze aan en ziet het roodzwarte shirt. Hij glimt, dezelfde kleuren als zijn eerste club, Newell’s Old Boys. Wat was hij destijds

Messi in de kelderklasse

trots geweest dat hij bij die club mocht spelen. 1994, hij was zeven jaar oud toen, 37 jaar geleden ondertussen.

Messi ziet dat sommigen al klaar zijn, ze hebben al schoenen aan. Hij kijkt rond en zoekt waar de schoenen staan. Nergens ziet hij schoenen. Hulpeloos kijkt hij opzij naar Klaas. "Shoes?", vraagt hij zachtjes. Klaas kijkt hem vragend aan, de nieuwkomer zal toch wel schoenen hebben? Messi wijst naar zijn voeten en daarna naar de schoenen van Klaas die voor hem op de grond liggen. De modder van afgelopen donderdag is nog zichtbaar. "Shoes? Where?", herhaalt hij.

Klaas begrijpt het. Messi heeft geen schoenen meegenomen. "Heeft iemand een extra paar schoenen bij zich jongens?", roept hij. "What size?", vraagt hij aan zijn buurman.

Messi twijfelt. Zo ver is hij met tellen nooit gekomen in het Engels. Maatje 42 heeft hij normaal, maar het getal kent hij niet. "Cuarenta y dos", mompelt hij en bedenkt dan dat hij wel de afzonderlijke getallen kent. "Four and two", antwoordt hij. Klaas vertaalt. "Maatje 42 mannen. Daarvan hebben er toch wel meer?"

"Alleen kunstgrasschoenen", vertelt Ronnie. Jake en Rik schudden hun hoofd. De eerste spelers lopen ondertussen naar buiten. Ze hebben geen aandacht voor de nieuwkomer. Messi voelt zich ongelukkig, buitengesloten. Jarenlang stonden zijn schoenen klaar voor hem. Op dit niveau is dat blijkbaar niet het geval. Hij staat op en loopt richting de deur van de kleedkamer. "Sorry man", weet Klaas nog net uit te brengen. Als hij de deur achter zich dicht doet, hoort hij dat er gelachen wordt in de kleedkamer die hij net heeft verlaten.

Gerben Kappert

“Wil voetballen maar heeft geen schoenen!”, lacht Dick hardop in de halfvolle kleedkamer. “Hij leek net zo zwaar als ik”, zegt Jake vol zelfspot, wetend dat hij voor zijn leeftijd, voor zijn lengte en voor zijn plek als keeper vele kilo’s te veel weegt. “Je kunt ook overdrijven”, krijgt hij als reactie van Frans. “Zo zwaar als jij zijn er weinig”. Hij klopt tijdens die laatste opmerking nog maar eens op zijn eigen buik.

Ondertussen loopt Messi het gebouw uit en kijkt even of hij Bennie ziet of die ene van het bestuur die hij eerder deze maand sprak. Langs hem lopen een aantal spelers van de tegenpartij van vandaag. Oranjeshirts, ook daar is het overgewicht zichtbaar. Hij kijkt opzij en ziet spelers van wie hij niet kan voorstellen dat ze kunnen voetballen.

Messi weet zich geen raad met de situatie. Hij kent zo goed als niemand, kent de weg niet en kan niet meespelen zonder schoenen. Wat moet hij nu doen? In de kantine zitten een paar mensen met een kop koffie, op twee velden lopen spelers warm en hij voelt zich ongelukkig. Hij weet niet op welk veld ‘zijn’ team speelt en besluit om naar huis te gaan.

Deze week moet hij maar eens voetbalschoenen gaan kopen. Dat heeft hij nog nooit gedaan. Vroeger kocht zijn vader de schoenen, later stonden de schoenen altijd voor hem klaar. Zou zijn oude sponsor nog wat hebben liggen? Kan hij dat maken? Of moet hij naar een winkel? Zelf voetbalschoenen kopen. In zijn nieuwe leven moet hij een heleboel dingen voor het eerst doen. Voetbalschoenen kopen is dan misschien wel een van de leukste nieuwe dingen.

2 Barcelona 2021

Een jaar eerder dreigde hij met weggaan. Het was ook niet leuk. Zijn maatjes Xavi en Iniesta waren vertrokken. Die gaven hem altijd de bal, zonder uitzondering. Wisten precies hoe ze hem moesten aanspelen, wanneer hij de bal wel wilde en wanneer juist niet. Het voetbal was gewoon een stuk minder leuk. Na al die titels die hij de club had bezorgd, al het geld dat hij voor ze had verdiend, kwamen ze met allerlei mislukte aankopen die de twee legendes moesten vervangen. Hij snapte ook best dat sommige spelers onvervangbaar zijn, dat het een heel zware opgave zou zijn voor de club, maar wat hij nu soms om zich heen zag lopen in het veld, dat was een topclub onwaardig. De 2-8 tegen Bayern München was de druppel. Voor het eerst in 12 jaar won Barcelona geen enkele prijs. Pep had al gebeld, hij moest alleen zijn contract opzeggen. Hij was alvast begonnen met een cursus Engels.

En toen ging het mis. Door die verrekte Corona waren de regels veranderd. Hij dacht dat hij zo weg kon, maar daar dacht de club anders over. Evenals de rechter. En de UEFA. En de FIFA. Wat een complot, hij had geen keus, hij moest blijven.

Maar dit jaar was eigenlijk best leuk. Die Nederlander, Frenkie, was een aardige jongen en kon ook aardig ballen. Koeman was geen groot licht, maar dat had hij ook helemaal niet nodig. Een trainer is er gewoon om hem de macht te geven in het veld en te zorgen dat de rest goed getraind in het veld staat. Meer hoeft een coach niet te doen. Jammer dat zijn maatje Suarez was weggepest. Maar ja, zo zit het voetbal in elkaar.

Gerben Kappert

Tegelijkertijd liepen er in de jeugd een paar grote talenten. Hoe leuk zou het zijn om zijn laatste jaren die jongens in het team te begeleiden? Messi wilde gewoon in Barcelona blijven. Maar nu mocht het niet. Hij was het eens geworden met de club. Een nieuw contract, gewoon bij zijn clubje, daar waar hij groot was geworden. Weer was het de bond die dwars zat. Vorig jaar wilde hij weg, mocht het niet. Nu wilde hij blijven en dat mocht ook weer niet. Onbegrijpelijk. Zijn advocaten probeerden het hem uit te leggen, maar hij begreep er weinig van. Iets met begrotingstekorten, vakbonden, salarisopbouw, te ingewikkeld allemaal. Hij wilde gewoon voetballen.

Wat nu?

Stoppen? Ben je gek, voetballen was veel te leuk. Hij herinnert zich een gesprek met Johan, die hem vertelde dat het best leuk is om trainer te zijn, maar dat het niet in de buurt kwam van voetballen. En stoppen terwijl je nog steeds de beste bent, doodzonde. Daarbij heeft hij nog niet alle prijzen gewonnen. Terug naar Argentinië? Ook geen zin. Het niveau is te laag, de verwachting te hoog. Men zou hem eeuwig met Diego vergelijken. Hij zou niet genoeg weerstand tegenkomen op weg naar het WK, volgend jaar. Net nu het met het nationale elftal eindelijk goed leek te gaan en ze een behoorlijke ongeslagen reeks hebben neergezet.

Een nieuwe club dus, liefst eentje die de Champions League kon winnen. Al was het maar om voor eeuwig verlost te zijn van die discussie of hij of CR7 de beste was. Natuurlijk was hij beter, die Portugees was een balletjeswachter geworden. Goed dankzij de sportschool, een geweldig atleet, maar geen natuurlijke voetballer. Voor de bühne moest hij soms wel

Messi in de kelderklasse

zeggen dat hij hem hoog had zitten, dat die huilbaby net zo goed als hij was, maar de echte kenners wisten wel beter. Zou hij zelf Pep bellen?

Meteen na het emotionele afscheid van de club zat Messi in het vliegtuig naar huis. Nog even doorvoetballen. Midden in een coronalockdown werd er in Brazilië toch nog een Copa America georganiseerd. Eindelijk won hij een hoofdprijs met Argentinië. In een leeg Maracana winnen was simpeler dan in een vol stadion, maar het bleef een hoofdprijs. Weer een bewijs dat hij de beste van zijn generatie was. Toch moet hij nog een titel halen om Diego te passeren. Diego, die eind vorig jaar was gaan hemelen. Volgens velen was de legende door niemand meer in te halen. Messi dacht daar anders over.

Zijn zaakwaarnemer kon in de tussentijd aan het werk. Messi mocht zich bezighouden met het afscheid bij Barcelona, met zijn familie. Na de zomer woonde hij ineens in Parijs. Het was leuk om Neymar weer te zien, maar PSG was niet een club met traditie, een club met sfeer. Frans had hij ook nog nooit geleerd. Maar met Mbappé en Neymar naast zich kon het haast niet anders of hij zou de Champions League winnen. Dan maar hier voetballen en de wereld laten zien dat hij het niet alleen in Barcelona kon. Niet zijn keuze, hij had ook eigenlijk geen tijd gehad om na te denken wat het alternatief zou hebben moeten zijn voor Barcelona. En voordat hij daarover begon te denken waren zijn vader, zijn advocaat, zijn boekhouder en iedereen daaromheen al klaar voor Parijs. Andere opties lagen er voor hem niet op tafel.

Parijs was best een leuke stad, maar hij had er geen tijd en geen oog voor. Het ging hem om die Champions League. De

Gerben Kappert

competitie was er om fit te blijven, om ritme op te doen. Hij accepteerde dat hij niet alle wedstrijden hoefde te spelen. Voorheen was hij laaiend als hij gewisseld werd, nu was het een extra rustmoment. Hij zag dat de andere aanvallers goed genoeg waren om de 39^e titel op rij (was er in Frankrijk ooit een andere kampioen geweest?) te winnen. Geen prestatie in een competitie met weinig weerstand. Het ging om de Champions League. In de groepsfase scoorde hij vaker dan in de eerste helft van de competitie. Geen toeval. Dat de pers hem oud noemde, boeide hem niets. Dat men dacht dat hij over de top was, vond hij geen probleem. Misschien kon hij volgend jaar wel terug naar Barcelona.

Parijs dus. Zijn kinderen konden er niet wennen. Zijn vrouw vond het er wel leuk, maar hij was er om te voetballen, niet om zijn vrouw een shoppingparadijs te bezorgen. Dat dit zo uitkwam was toeval. Bijkomstigheid. Moest hij Frans leren nu? Leek wel wat op Spaans. De belangrijkste woorden had hij snel onder de knie. Boodschappen deed hij toch al nooit en een avondje uit kon met zijn bekende hoofd ook niet. Altijd en overal werd hij herkend.

Aan het eind van het jaar won hij toch weer een gouden bal. Zelfs in een, voor hem, matig jaar was hij beter dan de rest. Lewandowski scoorde veel vaker, won meer prijzen, maar hij had zijn naam mee. In het dankwoord prees hij de Pool, een aardige spits en nuttige speler. Iemand moet dat laatste tikje geven. Maar de beste voetballer? Dat zei hij dus maar niet hardop.

3 SVBV uit (30 november 2031)

Hij was schoenen gaan kopen, samen met zijn zoon Mateo, de fanatiekste voetballer van de drie zonen. Even dacht hij nog dat hij schoenen kon bestellen. Zijn laatste contract had hem voetbalschoenen voor het leven beloofd, maar dit was een nieuw leven. De schoensponsor wist niet eens dat hij in Nederland woonde. Hij reed naar de Intersport in Hengelo, naast de IKEA. Hij kocht meteen drie paar. Twee gewone voetbalschoenen en een paar voor kunstgras. Zijn nieuwe club had weliswaar geen kunstgras, maar hij had genoeg door de streek rondgetoerd en genoeg kunstgrasvelden gezien. Ongetwijfeld zouden er uitwedstrijden volgen op kunstgras.

Hij had daar wel eens over gelezen. Ook in Spanje en Frankrijk had hij gezien dat ze op lagere niveaus op kunstgras speelden. In Nederland speelden er vijftien jaar geleden al clubs op het hoogste niveau zonder echt gras. Dat dit bestond, dat de bond zo'n misstand toestond! Geen wonder dat Oranje, als het er op aankwam, altijd faalde. Geweldige voetballers, op een goede dag onklopbaar, maar die dagen waren zeldzaam en dan vlogen ze er weer uit. Hij dacht even terug aan de WK's van 2014 en 2022, beide keren wonnen ze met Argentinië na strafschoppen, maar hij kon zich niet voorstellen dat ze hier ooit wereldkampioen zouden worden.

De coach had hem nog wel geappt, blijkbaar had iemand van het bestuur zijn nummer doorgegeven. Binnenkort maar een nieuw nummer aanvragen, want niet alleen Bennie had hem een app gestuurd (donderdag trainen). Hij moest zijn zoon vragen wat 'donderdag' betekende, maar hij was ook in de groepsapp van het elftal toegevoegd. Veel vieze plaatjes en op

Gerben Kappert

donderdag allemaal mensen die een enkel woord (aanwezig/afwezig) in de app gooiden, daar zat hij toch niet op te wachten.

Die zondag moest hij er om 11 uur zijn. Vreemde tijd. Blijkbaar moesten ze om 12.15 uur spelen in Barchem. Op Google maps had hij even gezocht, het was niet eens zo ver. Goed half uurtje als je je aan de snelheid hield. Niet dat hij dat vaak deed, hij betaalde een keer per maand een aantal bekeuringen. Alhoewel, hij; dat betalen liet hij aan zijn accountant over. Geen idee hoeveel per maand, maar geld was geen probleem.

Iets voor elf loopt hij de kantine in. "Leooo!", schreeuwt Timo. Naast hem begint er weer iemand datzelfde lied te zingen als vorige week, maar het slaat deze keer niet aan. Bennie groet hem en vraagt of hij koffie wil. Hij slaat het af. Hij blijft staan bij de tafel waar hij de meeste spelers herkent. Ze praten luid, lachen nog harder en maken er soms obscene gebaren bij. Hij verstaat er niets van. Na een stief kwartiertje staat er een speler op en de rest volgt automatisch. Hij hobbelt ook mee naar de parkeerplaats. Stijn ziet de auto van Messi als eerste. "Zooo, wat een bak!", klinkt het. "Is that your car?", vraagt hij nu aan Messi. Hij knikt. Is er geen spelersbus? Hoe gaan ze naar de uitwedstrijd?

Bennie wenkt en wijst naar de auto van Martin. "You sit there", hoort Messi. Dus stapt hij in bij de medespeler, die ongeveer zijn leeftijd was. "You small, you can sit in the back", wijst Klaas die ook bij die auto staat. En zo zit hij even later naast Dick, achter Martin en Klaas op weg naar Barchem. Dick probeert een gesprek met hem te voeren, maar hij is bezig met de wedstrijd. Het is toch alweer meer dan vijf jaar sinds zijn

Messi in de kelderklasse

laatste wedstrijd. Zou hij het nog kunnen? Om zich heen kijkend kan hij zich niet voorstellen dat de andere drie kunnen voetballen. Dick, naast hem, stinkt naar drank. Die heeft zich gisteravond niet ingehouden. Klaas is niet alleen een kop groter, maar ook zeker dertig kilo zwaarder. Hij zit zelf ook niet meer in de buurt zit van het ideale gewicht dat hij had in zijn goede tijd, bijna twintig jaar geleden.

“That’s where the witches live”, chauffeur Martin wijst onderweg naar een bord aan de kant van de weg. Witches? Hij ziet een tekening op een bord. Heksen? Hij zoekt even op zijn telefoon. Inderdaad, ‘brujas’ vertelt Google Translate hem. Wonen die bij elkaar in dit land? Worden die nog opgesloten? Bestaan die überhaupt nog, dat waren toch sprookjes? “Witte wiev’n”, is de toelichting van Dick, maar hoe vragend hij ook kijkt, uitleg krijgt hij niet. Dick spreekt nauwelijks Engels. Nog minder dan hijzelf dus. Hij kijkt naar buiten en ziet vooral weilanden, wat bomen, het zou een bos kunnen zijn. Lijkt wel een beetje op de omgeving van zijn huis. Het huis dat uiteindelijk zijn lot bepaalde. Daar waar hij zich had teruggetrokken uit de publieke wereld. Daar waar hij na jaren in de spotlights eindelijk rust had gevonden.

Ze komen bij een dorpje aan. Hij probeert de plaatsnaam te lezen op een bordje, maar een verkeersdrempel wordt door Martin iets te ruig genomen. Dick en hij vliegen achterin van hun bank omhoog. Naast hem stoot een hoofd tegen het dak van de auto. Hij heeft weer een voordeel ontdekt van klein zijn. Zijn hoofd kwam net niet hoog genoeg.

Ze slaan linksaf en in de verte ziet hij al lichtmasten. Hij weet nog dat hij vroeger, in Rosario, altijd enthousiast werd als hij

Gerben Kappert

lichtmasten zag. Dat betekende dat er een voetbalveld was. En niet zomaar een veld, maar een waar ook 's avonds gespeeld werd. Magisch.

Iedereen neemt zijn eigen tas mee richting het complex, waar op het hoofdveld gevoetbald wordt. Hij ziet een team met shirts die op Ajax lijken tegen een team in het oranje. Ajax, daar heeft hij goede herinneringen aan. Altijd een ideale loting in de Champions League. De club dacht nog altijd dat het net zo goed was als in de tijd van Cruïjff en viel altijd blind aan waardoor ze altijd eenvoudig wonnen. Snel twee keer scoren en op halve kracht verder, sparen voor de volgende wedstrijd in Spanje. Die was meestal een stuk zwaarder.

Maar de voetballers die hij ziet lijken niet echt op spelers van Ajax. Ze kunnen er geen van allen iets van. Daarvoor hoeft hij niet lang te kijken, dat zie je zo. Het rood in het shirt is breder dan bij Ajax trouwens. Is dit het niveau waarop ook hij terecht is gekomen?

Hij volgt zijn medespelers die allemaal automatisch naar kleedkamer 4 lopen. Kennen ze de weg hier zo goed? Hij loopt mee naar binnen en kijkt in de deuropening nog een keer om en vraagt zich of hij misschien een tijdmachine is gepasseerd. Een kleedkamer als dit heeft hij niet meer gezien sinds hij vertrok uit Rosario als elfjarig jochie. Dat was de vorige eeuw. Niet alleen is deze kleedkamer klein, ook ziet het eruit alsof er al een halve eeuw niets is veranderd. Waterleidingen en elektriciteitsdraden lopen onder het plafond langs en er zijn slechts een paar simpele houten bankjes waarop al zijn medespelers gaan zitten. Ze moeten hun tassen op de grond zetten, anders heeft niet iedereen een plekje. In het midden

Messi in de kelderklasse

neemt hij plaats, naast Martin, die kende hij nu een beetje en Timo, die hem zo vol enthousiasme had begroet vorige week.

De tas met kleren staat in het midden van de kleedkamer, meerdere spelers trekken er kleding uit. Heeft niet iedereen een eigen shirt, een eigen rugnummer? “Doe mij maar een XL”, schreeuwt iemand. “Ik dubbel X”, roept een ander. Hij begrijpt er niets van. Martin ziet zijn gezichtsuitdrukking. “What size shirt?”, vraagt hij aan de nieuwkomer. Messi denkt even na. Vroeger was het een M, maar misschien kan hij vandaag beter om een L vragen. Hij antwoordt: “L” en krijgt even later een shirt naar zijn hoofd geworpen. Als het rustiger wordt bij de tas zoekt hij een broek uit en een paar sokken. Hij haalt zijn schoenen uit zijn tas en zet ze voor hem neer.

“Don’t lose the ticket, maybe you can swap after the match”, geeft Hans hem als raad. “Swap?”, dat is toch ruilen. Doen ze dat met schoenen hier in Nederland, of alleen op dit niveau? Shirts begrijpt hij, vroeger was elke tegenstander druk met het wisselen van shirts na de wedstrijd, tijdens de warming-up kwamen ze soms al bij hem langs om te smeken om zijn shirt. Maar schoenen ruilen, dat heeft toch geen enkele zin? Blijkbaar is het grappig bedoeld, want meerdere spelers moeten hardop lachen. Ook dit laat hij maar aan zich voorbij gaan. Zijn Engels is nog niet goed genoeg om vragen te stellen. En zelfs al zou hij het opzoeken en uitspreken, het antwoord zou hij niet begrijpen. Deze week maar weer eens echt beginnen met die app, de taal leren. Hij heeft het Antonella wel gevraagd, maar zoals dat gaat, als het geen haast heeft, komt er niets van.

Gerben Kappert

“Jongens, effe koppe dicht”, neemt Bennie het woord. “De opstelling”. De coach heeft een map in zijn hand en kijkt naar Messi. “You sit next to me, you play second half.” Messi slikt. Gepasseerd worden in je eerste wedstrijd. Eigenlijk best logisch. Hij is niet weer gaan voetballen om reserve te zitten, maar begrijpt de coach wel. Hij hoort de rest van de opstelling niet eens, kent ook nog lang niet alle namen, maar bedenkt dan dat het misschien wel goed is om aan de kant te beginnen. Kan hij mooi kijken hoe de tegenstander speelt, hoe zijn eigen team speelt, welke medespeler nuttig is en welke minder. Hij vindt het goed. Om zich heen ziet hij spelers opstaan en richting deur lopen, maar al snel ziet hij helemaal niets meer. Edward heeft hem een trainingsbroek naar het hoofd geworpen, die zag hij niet aankomen. “It is cold outside”, krijgt hij nog als toelichting. De werper doet zelf ook een trainingsbroek aan en pakt zijn winterjas van het haakje en trekt die aan over zijn shirt.

Dan pas bedenkt Messi dat er niets is verteld over de tegenstander, hoe ze normaal spelen, op welke speler ze moeten letten, wat ze doen bij spelhervattingen. Ook hun eigen tactiek is hem ontgaan. Spelen ze compact? Waar zetten ze druk? Wie neemt de vrije trappen? Wie bepaalt of ze op buitenspel spelen? Hij weet helemaal niets van zijn team. Zijn ze zo op elkaar ingespeeld dat iedereen weet wat er moet gebeuren? De coach heeft eigenlijk alleen de opstelling bekend gemaakt.

“You ready?”. Edward staat in de deuropening van de kleedkamer. “Anything valuable?”, is de vervolgvraag. Hij houdt de plastic tas open richting Messi. Die ziet een tas vol mobieltjes, portemonnees, huis- en autosleutels. Messi